U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **E. S.** právně zastoupené Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Az 101/2003 - 53 ze dne 31. 8. 2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Jekatěrině Sochorové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 3225 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-10515/VL-19-K04-2001 ze dne 20. 12. 2002. Uvedeným rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“) a bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Městský soud v Praze neshledal pochybení žalovaného při aplikaci uvedeného zákona, když se ztotožnil se závěrem, že stěžovatelka nesplňuje taxativně stanovené důvody pro udělení azylu podle § 12 až § 14 cit. zákona. Proto soud žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka napadla výše uvedené rozhodnutí krajského soudu v celém rozsahu, přičemž bez další specifikace uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Namítla pouze, že Městský soud v Praze posoudil její kauzu v rozporu s platným právním řádem a že shledává pochybení všech orgánů, které se její žádostí o azyl doposud zabývaly. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Požádala rovněž, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek a aby jí byl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Městský soud v Praze svým usnesením č. j. 11 Az 101/2003 - 65 ze dne 25. 11. 2004 stěžovatelce ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Jekatěrinu Sochorovou, advokátku. Ta podle záznamu ve spise nahlédla do spisu týkající se stěžovatelky a byly jí zaslány kopie žaloby, rozsudku a kasační stížnosti stěžovatelky. Dne 6. 12. 2004 pak byl Městskému soudu v Praze doručen přípis ustanovené zástupkyně stěžovatelky, označený jako sdělení ustanoveného advokáta ke kasační stížnosti. V něm právní zástupkyně uvedla, že ze soudního spisu nevyplynuly žádné konkrétní právně relevantní důvody podání kasační stížnosti, když ze spisového materiálu ani předmětného rozhodnutí soudu nevyplývá existence důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Dále je v uvedeném přípisu konstatováno, že advokátka si je vědoma své povinnosti nahradit podání učiněné stěžovatelkou, toto doplnit nebo sdělit soudu, že se s tímto podáním ztotožňuje. V opačném případě, jak je dále uvedeno, totiž není odstraněn nedostatek zvláštní podmínky řízení se všemi z toho vyplývajícími následky. V situaci, kdy neobdržela žádný pokyn od stěžovatelky a kdy ze soudního spisu, z napadeného rozhodnutí ani z kasační stížnosti podané samotnou stěžovatelkou podle zástupkyně nevyplývá nic, co by se dalo považovat za opodstatnění důvodu kasační stížnosti, konstatovala právní zástupkyně, že není schopna kasační stížnost stěžovatelky nahradit novou kasační stížností ani ji doplnit. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát bez výslovného pokynu klienta nemůže vzít návrh zpět a z celého průběhu řízení vyplývá vůle stěžovatelky pokračovat i nadále v řízení, sdělila zástupkyně stěžovatelky, že ji nezbývá, než se s podanou kasační stížností ztotožnit. Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil, že by Městský soud v Praze vyzval stěžovatelku, resp. její ustanovenou zástupkyni, k odstraňování vad kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. V souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. pak platí, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť neobsahuje řádně definované důvody ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s.

Stižní důvody je třeba považovat za základní a nezbytnou náležitost každé kasační stížnosti. Význam řádně uplatněných důvodů kasační stížnosti vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o kasační stížnosti ovládáno. Podle této zásady je Nejvyšší správní soud, s určitými výjimkami, vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je oprávněn zkoumat zákonnost rozsudku krajského soudu pouze v rozsahu a z důvodů, jež stěžovatel ve své kasační stížnosti vymezil. Soud není oprávněn důvody, pro něž se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, za stěžovatele jakkoliv dovozovat nebo doplňovat. Stižní důvod je přitom třeba považovat za řádně uplatněný pouze tehdy, pokud kromě jeho nezbytné subsumpce pod jedno z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s.,

z něhož jsou taxativním způsobem podávány důvody, o něž lze kasační stížnost opřít, obsahuje i skutkové a právní tvrzení, které Nejvyššímu správnímu soudu umožní seznat, v čem konkrétně je pochybení krajského soudu spatřováno. Neobsahuje-li kasační stížnost při svém podání žádné řádně uplatněné důvody, jedná se o nedostatek, který může být odstraněn; v takových případech je zpravidla třeba, aby se krajský soud o odstranění takového nedostatku pokusil. Za tímto účelem je krajskému soudu v § 106 odst. 3 s. ř. s. uloženo, aby podatele kasační stížnosti vyzval k doplnění chybějících náležitostí ve lhůtě jednoho měsíce. Není-li v této lhůtě, popř. ve lhůtě prodloužené podle věty třetí cit. ustanovení kasační stížnost doplněna, je třeba dovodit, že vady nebyly k výzvě soudu odstraněny, přičemž pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. V takovém případě jsou tak splněny podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti podle § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.

V projednávané věci podala stěžovatelka proti rozsudku Městského soudu v Praze podání označené jako kasační stížnost. V tomto podání, byť obsahujícím odkaz na jednotlivá ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., pro něž má být rozsudek napadán, absentuje jakékoliv tvrzení skutečností, v nichž je naplnění takových ustanovení spatřováno. Městský soud v Praze však stěžovatelku, resp. její právní zástupkyni nevyzval v souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. k doplnění náležitostí kasační stížnosti, konkrétně jejích důvodů a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. Ten v dané věci dospěl k závěru, že trvání na uskutečnění výzvy k odstranění vad podání ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. by nebylo účelné ani hospodárné, resp. tato výzva by v daném případě objektivně nemohla vést k odstranění nedostatku kasační stížnosti. V dané věci je totiž třeba vyjít ze shora citovaného přípisu ustanovené zástupkyně stěžovatelky, která, aniž by k tomu byla Městským soudem v Praze explicitně vyzvána, podala vyjádření ke kasační stížnosti, a to poté, co se seznámila s jejím obsahem, žalobou, rozsudkem Městského soudu v Praze i se zbytkem spisového materiálu. V uvedeném přípisu jednoznačně uvedla, že si je vědoma své povinnosti doplnit kasační stížnost, která i podle jejího názoru neobsahuje všechny náležitosti, o konkrétní důvody napadení rozsudku Městského soudu v Praze. Jak však ustanovená zástupkyně ve svém přípisu uvedla, takového doplnění nebyla schopna, neboť žádné konkrétní důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu z tohoto rozhodnutí ani ze spisového materiálu nezjistila a v tomto směru neobdržela od stěžovatelky žádný výslovný pokyn. Protože zároveň za této situace neobdržela jakýkoli jiný pokyn co do dispozice s řízením o kasační stížnosti, omezila se zástupkyně na vyjádření, že se s původním podáním stěžovatelky, které neobsahovalo všechny předepsané náležitosti, ztotožňuje. Je tedy zřejmé, že právní zástupkyně v dané věci konala fakticky tak, jako by byla soudem vyzvána k odstranění nedostatků podání ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s., jakož i to, že případná skutečná výzva Městského soudu v Praze dle cit. ustanovení by vzhledem k okolnostem případu nemohla vést k odstranění nedostatků podání, resp. k doplnění faktických důvodů, pro něž je rozhodnutí Městského soudu v Praze napadáno. Trvat na uskutečnění této výzvy by tak za dané situaci bylo přepjatým formalismem. Jestliže právní zástupkyně nebyla schopna sama doplnit chybějící důvody napadení rozsudku a od stěžovatelky neobdržela jakékoli pokyny, mohla by na takovou dodatečnou výzvu reagovat toliko v intencích původního přípisu a ztotožnit se s podáním stěžovatelky, které však vykazuje shora uvedené vady. Nedostatek podání stěžovatelky, jakkoli obecně odstranitelný, se tak vzhledem k okolnostem případu stal fakticky neodstranitelným. V takovém případě jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tedy odmítnutí kasační stížnosti. Uvedený závěr pak platí tím spíše, že doplnění kasační stížnosti o řádně uplatněné důvody kasační stížnosti nebylo provedeno ani kdykoliv poté, tj. nebylo provedeno ani do dne vydání tohoto usnesení Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze podle § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout. S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovené zástupkyni stěžovatelky platí stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. a), d) a e) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za tři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu a prostudování spisu, ve výši 3 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3225 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu